

gledoval, takega petja se pač ni nadejal. Bog mu ta greh odpusti! Orgljavec se pač ni s tem prikupil. Zadnjič se je o njem čitalo, da mu tista koča ni nečastno stanovanje. Res je, ako bo tako po volji nemčurjev delal, ne bode še take vreden in utegne še iti. Po volji nemčurjev, pravimo, ker bil je „natakujen“. Da se orgljavec, če ni druga, s kako obljubo lahko natakne, to je Vojničanom znano. A zanaprej si prepovemo take slučaje! O prejšnjem g. nadučitelju je nekedaj „Slov. Gosp.“ dejal, da se ga treba izogibati, kakor kosmatega kožuha; kaj bi se pa še le o sedanjem reči smelo! Dasiravno smo njegove nazore ali prav za prav pohlep že prej znali, kakor smo ga med sebe dobili, vendar pa smo upali, da bode pri nas tiste opustil. No, motili smo se. Ravno on je tako oblastno stopil na kor, ter zapovedal, naj se nemško poje. Vojničanje, zapomnite si ga! Upamo, da se ne primeri več kaj takega. — Tržki mladi svet (pa le šest fantov) je prodal (po kmečko) nevesto za 20 gld. Od gospodičev bi pričakovali več pameti! Kje si „omikani Slovence!“

Quidam.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Nekaj dni sem šumi čudno po Avstriji ter je podoba, da se bliža — vojska. V četrtek dne 8. decembra je bil na Dunaju zbor višjih generalov ter so bili svitli cesar sami vpricho. Kaj da se je v njem sklenilo, to se sicer ne zna, nekaj pa se že uni šum polegava poslej. Krive so ga bile novice, da zbira Rusija čez navado veliko vojaštva ob naših mejah. — Mestni zastop na Dunaju je vzprejel z vsemi glasovi predlog, da pošlje mesto sv. Očetu častitko o priliki njih zlate sv. meše. — Štaj. dež. zbor je poslal posebno deputacijo k svitlemu cesarju zavoljo železnice Eisenerz-Vordernberg. Le ta bode se vé, da na nemškem Štajarju in koristi tedaj le Nemcem. V 7. seji tega zbora, dne 13. decembra ni bilo kaj posebnega. — Koroški dež. zbor je sklenil postaviti, da se ponadačuje žganje, računi se tega davka za prihodnje leto 159.000 gld. — V Beljaku je umrl župan pl. Dollhopf, pravi se, da je bil velik Nemec. — Ultranemški dež. šolski svet v Celovcu ne trpi, da se učitelji čutijo za Slovence. Kar čez noč dobodo taki povelje, naj gredó Bog zna, v kak nemški kot. Pravica to pač ni ali pa je — nemška. — Kranjski dež. zbor dobode novo obč. postaviti v obravnavo. Po njej bile bi nadžupanije in županije; slednje bi imele samo svoje šole in premoženje, če ga imajo, na skrbi, vsa druga opravila pa nadžupanije. Kakor je podoba, pa je dež. zbor ne vzprejme. — Ljubljana dobi z novim letom svojo lastno hranilnico, njej bode na čelu veletržec g. Fr. Souvan in še čvetero družih go-

spodov. — V Goriškem dež. zboru gredó razprave gladko naprej; vladni zastopnik brani bolenišnico usmiljenih bratov zoper pritožbe, kakor jih ima g. posl. dr. Rojic zoper njo. „Slov. bralno društvo“ v Gorici vrlo napreduje ter je vrla pomoč izlasti ubožnim delalcem. — Zoper javne plesse se glasé sedaj že tudi učitelji na Primorju, občine storé pa le redko kaj zoper nje. — Nova obrtniška šola v Trstu dobi plinovo razsvetljavo, priprave za njo stojé gotovo svojih 2000 gld. — Na morju, iz Soluna v Trst, je imela velika ladija nesrečo. Reklo se je, da je na njej ogenj nastal, in h kratu so planili vsi ven iz ladije na čolne. Pri tem se jih je več zadušilo, 47 pa potopilo a ognja ni bilo, pač pa so tatje v zmešnjavi ukradli kapitanu 60.000 lir. — V Kopru, glavnem mestu Istre, zboruje dež. zbor ter ima večino laško, manjšina poslancev pa je hrvaška. Le tem godi se, kakor našim v Gradcu, tedaj ne dobro. — Po Dalmaciji je bil na večih krajih zadnje dni potres, škode pa ni napravil. — Ogerski trgovinski minister, grof Szechenyi, odstopi in pride na njegovo mesto mož, ki bode še trje s Tiszom v zvezi, ne mara, da bode kak kalvinec.

Vunanje države. V tem, ko vznemirja Bolgarsko vprašanje ves zapadni svet, zboruje Bolgarsko sobranje mirno naprej ter vtrjuje oblast princa Ferdinanda. Njegova vlada ima veliko večino sobranja za-se. To pa se ve, da ne reče ondi veliko, kajti že čez noč zgine večina. Posojilo še ni gotovo, kajti nihče ne zaupa prav, da se princ Ferdo vzdrži na vrhu. — Srbski kralj ima sedaj precej lepe dneve ter se skupščina, drž. zbor, prizadeva, da izpolni vse želje njegove vlade. — Na mejah naših v Rumuniji bode poslej več reda, kajti meje so sedaj stalno določene. — Rusija zatrjuje, da ne misli na vojsko z Avstrijo, ali človek ji težko verjame, kajti sila veliko vojaštva ima nakopičeno tik naših mej. Toliko pa ga ni, da bi se vojska mogla že dnes ali jutri začeti. — Nemški drž. zbor ne mara za povišanje carine na žito a Bismarck hoče, naposled bode pa gotovo — povišanje. — Cesar Viljem je v veliki skrbi, koga da bodo za naslednika. To je pa zato, menimo, krivo, da so poročila gledé raka v cesarjevičevem grlu precej ugodna. — Anglija ni zadovoljna z Rusijo, kajti ruski poslanec v Teheranu, knez Dolgoruki, izpodkaplja ji ondi tla, to je že mogoče. — Francija ima sedaj že srečno tudi svoje ministerstvo, na čelu mu je Tirard. Ker sta dva prejšnja ministra tudi v tem ministerstvu, ni menda veliko razločka med prejšnjo in sedanjo vlado. Predsednik, Carnot, proglašá o svojem nastopu, da hoče na zunaj mir, doma pa spravo med strankami. Te obljube niso, da jih človek zavrže ali drugo vprašanje je, kako jih bode mož izpeljal. — Španija bi prišla rada v vrsto velesil, t. j.

vlad, ki veljajo za velike, doslej jih imamo v Evropi šest, poslej bilo pa bi jih sedem. Italija je sedaj še najmlajša. — Crispi, ital. minister, se grozi francoski republiki, ako hoče le-ta seči po Tripolis, deželi v gorenji Afriki, — s pestjo. Pravi, da ji Italija ne pusti teh dežel nikoli v oblasti. — Trgovinska pogodba z Avstrijo je dognana in ji manjka še samo, da ji pritrdi ital. drž. zbor. — V Abesiniji se že blizu, da vresničuje, kar smo bili kedaj rekli, da ne pride ondi do vojske. Abesinski kralj Neguš je pri volji, da sklene brž ko brž mir, pa tudi Italijanom ni Bog vé, kako za vojsko. — K sv. Očetu je prišel posebni poslanec angleške kraljice, Viktorije, vojvoda Norfolški. — Grški krajevič je dobil od nemškega cesarja Viljema visok red, ali se pravi, da to ni nič v zvezi s kakim političnim vprašanjem. Verjetno a ni gotovo. — V Ameriki se jim zdi že preveč tujih ljudi in je sedaj v New-Yorku, glavnem mestu „zedinjenih držav“, posebna postava v razpravi, da se prepreči naseljevanje. Doma, če še tako slabo, živi se bolje, kakor na tuji zemlji.

Za poduk in kratek čas.

Štirinajst dni širom sveta.

(Dalje.)

Na Moravskem pridelajo v Polešovicah najboljšo kapljico. Vino je res dobro, pa tistih rožic ni v njem, ki iz našega štajarskega vina dišijo, kedar letina potegne.

Predolgih gostov se ljudje radi naveličajo, tedaj je treba prijazne Polešovice zapustiti in se od ljubih prijateljev posloviti. Iz voza še enkrat segneva jubilantu v roke, in voz zdrdra izpred farovža proti Velehradu.

Sta se li v kočiji vozila? Poslušajte, pa ušesa jako napinajte, ker voz tako ropoče, da človek sam svojega glasa ne sliši. Voz je take sorte, da bi nosil 5 polovnjakov vina: lestvice in tla so lepo zeleno pobarvana, čez lestvice je položena deska, in na deski midva visoko sediva in zaničljivo doli na svet gledava. Zadi v košu je bila hranjena najina prtljaga. Dolgo se vozimo med njivami: hudo naju je treslo, in če bi se vtegnila kateremu naših čitateljev jetra zatrditi, naj se gre v Polešovice na tisti voz vozit, gotovo, da se mu jetra zopet omehčijo.

Kraj posestva in po mejah imajo slivje nasajeno, druge sorte drevesa so redka. Ker so ravno slive trgali, je naju kje bodi raz slive gledal, če ne Slovak, pa Slovaček.

Velehrada nismo pred videli, dokler nismo bili sredi njega; grič ga nam je zakrival. Tukaj tedaj je blaženi kraj, kjer sta sv. apostola Ciril in Metodij postavila svojo stolico, raz ka-

tere sta širila krščansko vero med Moravani in Čehi, pa tudi med Slovaki in Slovenci. Tukaj je tudi umrl sv. Metodij ter svoj tek slavno dokončal. Okoli desete ure predpoldne sem tukaj služil sv. mešo, da se Bogu zahvalim za dar sv. vere, in da počastim velika slovanska apostola, katera sta nam prinesla veseli glas iz nebes.

Cerkva je jako prostorna in prelepa; ravno tako velikansk je grad poleg cerkve, res — Velehrad! Veliki altar iz ličnega belega marmorja je v Rimu izsekan in je stal 36.000 gld. Altarna miza je gladka in svitla, kakor zrcalo, in stoji zadi na marmorni plošči, a predi na dveh okroglih marmornih nogačah. Če se skloniš in pogledaš pod altar, vidiš tamkaj zadi na plošči izsekano troje jako mojsterskih podob. Največa podoba kaže sv. Metodija, ki v svoji škofijski obleki stoji sred ljudstva in duhovstva ter jih prosi, da naj ostanejo pri njem ter bedijo do tretjega dne. S tem jim je prerokoval svojo smrtno uro. Podoba na levi strani kaže, kako se sv. Ciril poslavlja od svojega brata, ki je šel nazaj na Moravsko, dokler je sam v Rimu ostal. Ciril drži Metodija za desnico ter mu pravi: „Preljubi Metodij, ne pozabi na naše brate Moravane“. Kaj pa predstavlja podoba na desnici, vam ne morem povedati, ker sem pozabil. Menil sem sicer, da tega ni moč pozabiti, pa nesrečni pomnež pač človeka zapušča. Skoraj bi bilo, da bi človek zmiraj imel svinčnik in papir pripravljen, da bi vse luknje za-teknil, katere pomnež pušča.

Kakih 30 korakov za cerkvo stoji kapelica sv. Cirila, katero je bojda že sv. Metodij postavil.

Nek sosednji gostoljubni župnik naju je tako dolgo nadlegoval, dokler nisva privolila, da naju je nabasal in zapeljal v svoj farovž. Pred obedom smo si ogledali farno cerkev. Kazal nam je nov tabernakel, ki je tako napravljen, da tatovi prê ne morejo notri. Tam sem si na tihem mislil: ljudje pač na celem svetu kradejo. In tudi ta misel me je nadlegovala, da bi Kristus lahko gospodu župniku oporekal: „Ali meniš, da ne morem prositi svojega Očeta, in bi mi poslal več, kakor dvanajst legijonov angeljev“, da bi me varovali.

(Dalje prih.)

Smešnica 50. Kmet je poslal hlapca v vinograd, naj razseka pečevje, ki je bilo traju na poti. Po polu dne pride pa sam za njim, da pogleda, kaj da je hlapec že opravil. Ko pride tje, vidi, da je hlapec že skoro gotov z delom. „Prav“, pohvali ga, „prav je tako. Vidim, da si se precej utrudil, tedaj pa nehaj ter si odpočij! V tem pa lahko znosiš šibrovje doli na pot, tam mi pride ravno dobro!“ — „O“, po-praska se hlapec, „to bode pa res počitek“.